

Sygn. akt I CZ 43/07

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Jan Górowski (sprawozdawca)

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku A. K.
przy uczestnictwie I. G. i in. ,
o dział spadku i zniesienie współwłasności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 maja 2007 r.,
zażalenia uczestniczki postępowania W. R.
na postanowienie Sądu Okręgowego w P.
z dnia 25 stycznia 2007 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w P. odrzucił skargę kasacyjną uczestniczki W. R. od postanowienia tego Sądu z dnia 25 stycznia 2007 r., którym została oddalona jej apelacja od postanowienia o dziale spadku i zniesieniu współwłasności Sądu Rejonowego w P. z dnia 6 kwietnia 2006 r. W uzasadnieniu wskazał, że nie była ona dopuszczalna albowiem wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła 107 730 zł, a więc nie przekraczała ustawowego progu określonego w art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c.

W zażaleniu pełnomocnik uczestniczki wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zarzucił naruszenie art. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) przez zaniechanie zwrócenia się z wnioskiem – przed wydaniem zaskarżonego postanowienia – o zbadanie zgodności art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. szczególności z art. 2, art. 45 ust 1 i art. 64 oraz art. 77 ust 2 Konstytucji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd przedstawia Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności przepisu ustawy z Konstytucją gdy w sprawie miałyby on zastosowanie i nabierze poważnych wątpliwości co do jego zgodności z ustawą zasadniczą. Z hierarchii aktów normatywnych wynika domniemanie zgodności ustaw z Konstytucją. Sam więc zarzut strony nie jest wystarczającą przesłanką do wystąpienia na podstawie art. 193 Konstytucji i art. 3 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym do złożenia takiego wniosku.

Trybunał Konstytucyjny zajmował się już kwestią, czy wartość przedmiotu zaskarżenia może ograniczać dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach cywilnych. W wyroku z dnia 6 października 2004 r SK 23/02 (OTK 2004, nr 9, poz. 89) orzekł, że art. 392¹ k.p.c. jest zgodny z art. 64 ust 2 w zw. z art. 32 ust 1 Konstytucji.

Ustawa zasadnicza w pełni gwarantuje w zasadzie dwuinstancyjne postępowanie i dlatego gdyby kodeks postępowania cywilnego nie przewidywał nawet kontroli orzeczeń w wyniku skargi kasacyjnej, to taka regulacja mieściłaby się w ramach konstytucyjnego modelu prawa do sądu (art. 176 ust 1 Konstytucji).

Z tego względu należy przyjąć, że przepisy ustawy zasadniczej dają pewną swobodę ustawodawcy zwykłemu do kreowania środków zaskarżenia od orzeczeń zapadłych w drugiej instancji (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 lipca 2000 r., SK 12/99, OTK 2000, nr 5, poz. 143). Skoro więc ustawodawca zwykły mógł zdecydować, że od orzeczeń w pewnych kategoriach spraw nie przysługuje skarga kasacyjna, to mógł także ograniczyć prawo do wniesienia tego nadzwyczajnego środka w sprawach majątkowych, posługując się kryterium wartości przedmiotu zaskarżenia i zróżnicować je w zależności także od tego w jakim trybie sprawa podlega rozpoznaniu. Sam fakt, że kwestia dopuszczalności skargi kasacyjnej na gruncie postępowania nieprocesowego jest uregulowana odrębnie nie oznacza ani zamknięcia skarżącej drogi sądowej w sprawie o dział spadku i zniesienie współwłasności (art. 77 ust. 2 Konstytucji), ani też wynikającej z zasady państwa prawnego zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji), czy też prawa obywatela do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, przez niezależny, bezstronny i niezawisły sąd (art. 45 ust 1 Konstytucji).

Skoro więc zarzut obrazy art. 3 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym okazał się nietrafny, to zażalenie należało oddalić (art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 394¹ § 3 k.p.c.).